

၇၁၁

အနောက်တောင်ဆီက
ရွာမလိုဟန်ပြင်

အခန်း (၁)

‘ဖက်ထုပ်နှစ်ပွဲ ပါဆယ်ထုပ်ပေးပါနော်’

စားသောက်ဆိုင်ဝတွင် ရပ်နေသော စာပွဲထိုးလေးကိုမှာပြီး နီးရာထိုင်ခုံအလွတ်တစ်ခုမှာ မြတ်လေးပန်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်ဆို သားလေးမြတ်လေးကိုမျှော်နေတော့မည်။

လက်မှနာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ညနေငါးနာရီတောင် ထိုးပြီးနေပြီ။ ဒီအချိန် သားလေး ရဲ့အဖေ ရောက်နေလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ၊ မရောက်သေးလျှင် သားလေးတစ်ယောက် မြတ်လေးကို တမျှော်မျှော်နှင့် ဖြစ်နေရှာရော့မည်။

ဒီနေ့ကျမှ အထည်ဒိုင်ပိုင်ရှင် ဈေးသွားနေ၍ တော်တော်လေး စောင့်လိုက်ရသည်။

ဖက်ထုပ်မှာထားသည်ကိုစောင့်ရင်း လမ်းသွားလမ်းလာတွေကိုအဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမောနေမိ သည်။

“အစ်မ ဖက်ထုပ်ရပါပြီ”

အနားရောက်လာသော စားပွဲထိုးလေးအသံကြားမှ အတွေးနှင့်အကြည့်တွေကိုရပ်ကာ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။

“ဟင် ပိုက်ဆံအိတ် ပိုက်ဆံအိတ်က ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

လက်ဆွဲအိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအိတ်မရှိတော့၍ မြတ်လေးပန်း ခါးပိုက်နှိုက်ခံရပြီထင်တယ် ဒုက္ခပါပဲ”

တစ်ယောက်ထဲ ငိုမဲ့မဲ့ ညည်းတွားရင်း ကျိန်းသေအောင် ထီးတွေ
ရေဘူးတွေပါ အပြင်ထုတ် ပြီးရှာသည်။ အရှင်းကြီး လုံးဝကိုမရှိတော့။
အထည်အိမ်က ထွက်မလာခင် ကားခအကြွေထုတ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို
နမူနာအပ်ထည်နှင့်တွဲပြီး ထည့်ခဲ့သည်။

သေချာပြီ ကားပေါ်မှာ အနိုက်ခံရတာ ဖြစ်မည်။ တစ်ခါမှမကြုံဖူး၍
ဇောချွေးပင်ပြန်စပြုလာ ပြီ။ စားပွဲထိုးလေးကို အားနာစွာကြည့်လိုက်ပြီး

“ဖက်ထုပ်မှာပြီးမှ ပိုက်ဆံအိတ်က မတွေ့တော့ဘူး၊
ခါးပိုက်နှိုက်ခံရပြီထင်တယ်၊ မောင်လေး ရယ် မှာထားတဲ့ဖက်ထုပ် မ
မယူလို့မရဘူးလားဟင်”

မျက်နှာပူပေမယ့်လည်း ရှင်းစရာငွေမှမရှိတော့တာ တစ်ခါမှမဖြစ်ဘူး၍
ရှက်ကလည်းရှက်မိ သည်။

စားပွဲထိုးလေးခေါင်းကုတ်ကာ

“ကျွင့်ပဲ အစ်မရာ၊ အစ်မမယူလို့ နောက်တစ်ယောက်အမှာရှိရင်တော့
ကိစ္စမရှိဘူး၊အခု အမှာမှမရှိတာ”

“ဟေ့ ညီလေး ဒီဝိုင်းရှင်းမယ်ဟေ့၊ တစ်လက်စတည်း အဲဒီ
ဖက်ထုပ်နှစ်ပွဲဖိုးပါ ရောတွက် လိုက်”

မြတ်လေးနှင့်သိပ်မေဝသော စားပွဲဝိုင်းမှ လူတစ်ယောက်အသံကြောင့်
မြတ်လေးရော စား ပွဲထိုးလေးရော လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မြတ်လေးနှင့်ရွယ်တူလောက်ရှိမည့်
သန့်ပြန့်မွန်ရည်သောယောက်ျားတစ်ယောက်၊အပြုံးဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြပြီး

“ကျွန်တော် ရှင်းပေးလိုက်ပြီ၊ ဘာမှအားနာမနေနဲ့တော့”

“အို မဟုတ်တာ ရပါတယ် နေပါစေ မြတ်လေး အိမ်က နီးနီးလေးပါ၊

အိမ်ပြန်ပြီး ပိုက်ဆံပြန် ယူလည်း ရပါတယ်၊ စိုက်မရှင်းပေးပါနဲ့”

အားနာလွန်း၍ အကြောက်အကန် ငြင်းမိသည်။

“ရပါတယ် ကျွန်တော့်အတွက်လည်း

ဘာမှအပန်းကြီးသွားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အားမနာပါနဲ့ ဪ ညီလေး ပိုတာလည်း ပြန်မအမ်းနဲ့တော့ မုန့်ဖိုးသာ ယူထားလိုက်တော့”

ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို စားပွဲခုံပေါ်တင်ပြီး

ထိုင်ရာမှထထွက်သွားသော ထိုလူ၏ ခြေ လှမ်းကျဲကြီးနောက်ကျောကို ငေးကြောင်ကြည့်ရင်း ဆက်ငြင်းဖို့ပင် အချိန်မမီတော့။

“ကဲ အစ်မလည်း ကံကောင်းတာပဲ၊ ကူညီမယ့်သူက

ဘွားခနဲကိုပေါ်လာတာ”

ရယ်ကာမောကာ ပြောနေသော စားပွဲထိုးလေးကို ကြည့်ပြီးမြတ်လေး

ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရ မှန်းမသိ။ ယောင်နန ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲပါ အစ်မရယ် ရှင်းတဲ့သူက ရှင်းပေးသွားပြီပဲ၊

ယူသာသွားလိုက်ပါတော့နော်”

ခုမှပင်ပြီးတော်မူသော စားပွဲထိုးလေး၏ တိုက်တွန်းမှုဖြင့် မြတ်လေး

ဖက်ထုပ်ဘူးကို မလုံမလဲစိတ်ဖြင့်ကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

တဒင်္ဂတွင်း ပိုက်ဆံအိတ်အနိုက်ခံရတာ ကြောင့် စိတ်ညစ်တာရော

စောစောကလူကို အား နာတာတွေရော ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိသွားသည်။

တစ်ပတ်လုံး ခါးချိုအောင် စီးကွင့်ထိုးပြီး ရလာသည့်လုပ်အားခလေးကို

မျက်စိထဲမြင်ပြီး နှမြောလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေသော ငွေကို ခုလို လွယ်လွယ်နှင့်မဆုံးရှုံးဖူး၍

အိမ်အပြန်ခြေလှမ်းတွေ သည် ခဲဆွဲခံထားရသလို လေးလံနေလေသည်။

အတိတ်က ဘယ်လိုများအကြောင်းပါလာ၍ ဒီနေ့လိုအဖြစ်မျိုးကြုံရတာ

ပါလိမ့်။

ကံဆိုးလိုက်တာ။

အခန်း(၂)

“ဟော မေမေ ပြန်လာပြီ”

ခြံဝင်းထဲဝင်ဖို့ သံပန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သံကြောင့် သားလေးရဲ့ အိမ်ထဲမှ လှစ်ခနဲ ထွက်လာသည်။

“ဖေဖေ ပြန်ရောက်ပြီလား သား”

“ရောက်ပြီ မေမေ၊ နောက်ဖေး မီးဖိုထဲမှာ ထမင်းချက်နေတယ်”

သားလေး ရဲ့၏ အကြည့်တွေက မြတ်လေးလက်ထဲမှ ဖက်ထုပ်ဘူးဆီ အကြည့်ရောက်သွား သည်။

“ဟာ မေမေ ဒါ ဘာတွေလဲဟင်”

“သားနဲ့သားဖေဖေစားဖို့ ဖက်ထုပ် ဝယ်လာတာ”

ဖက်ထုပ်အလွန်ကြိုက်သော သားလေးမျက်နှာ အပျော်ရိပ်တွေဝင်းလက်သွားသည်။ ခါး ပိုက်နှိုက်ခံလာရသည်ဆိုတာကိုတော့ သားလေးရဲ့ကို ပေးမသိတော့။

“သားစားမယ် မေမေ၊ ဖက်ထုပ်စားချင်နေတာကြာပြီ”

“အေးပါ သားရယ်၊ မေမေ ပန်းကန်ထဲထည့်ပေးမယ်နော်”

ကိုယ့်အပူသောကကို ခဏဘေးဖယ်ပြီး သားလေးစားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးရန် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ မြတ်လေးပန်၏ ခြေသံကြောင့် ထမင်းပေါင်းအိုး ခလုတ်ဖွင့်နေသော ထူမြတ် လှည့် ကြည့်သည်။

“ဟော မြတ်လေး ပြန်လာပြီပဲ ဘာတွေဝယ်လာတာလဲ”

“မောင်နဲ့သားစားဖို့ ဖက်ထုပ် ဝယ်လာတာလေ”

“အဟက် ဒီနေ့ မောင့်မိန်းမ အပ်ထည်တွေအပ်ပြီး ခိုင်လာတယ်ပေါ့”

ထူးမြတ်၏ ရယ်ကျဲကျဲစကားကြောင့် မြတ်လေးပန် မချီပြီးပြီးရင်း

“ဘယ်ကခိုင်လာရမှာလဲ မောင်ရယ်

ပါလာသမျှတွေရောအိမ်ကပါသွားသမျှတွေပါ ခါးပိုက် နှိုက်ခံရလို့”

“ဟော့ဗျာ ဘယ်မှာအနှိုက်ခံရတာ လဲ၊ ကားပေါ်မှာလား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ မောင်ရယ်၊ မြတ်လေးလည်း

ဖက်ထုပ်ဆိုင်ရောက်လို့ မှာပြီး ကိုယ့် လက်ထဲ ဖက်ထုပ်ဘူးရောက်မှပဲ

အနှိုက်ခံရမှန်း သိတော့တယ်”

“ဘယ်လောက်တောင် ပါသွားလဲ မြတ်လေး။”

“လက်ကျန်ပိုက်ဆံနဲ့ဆိုရင် သုံးသောင်းကျော်လောက်တော့ရှိမယ်

မောင်ရဲ့။ မြတ်လေး ရင် ထဲမကောင်းလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ဒီခါးပိုက်နှိုက်ကလည်း

မြတ်လေးကျမှ ရွေးပြီးနှိုက်ရတယ်လို့ တစ်ပတ်လုံးစီးကွင့်ထိုးရလို့

ခါးနာတဲ့အနာလေးတောင် မပျောက်သေးဘူး”

သနားစရာကောင်းလောက်အောင် ညည်းတွားနေသော

ချစ်ဇနီးလေးကိုကြည့်ပြီး ထူမြတ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အပြစ်တင်ဖို့ဝေးဆွ

ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမလဲဟုသာ အပြေးအလွှားနှင့် စကားလုံးရှာလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကံမကောင်းလို့ အနှိုက်ခံရတယ်လို့ သဘောထားပြီး အဲဒီ

ပါသွားတဲ့ငွေတွေကို လှူ လိုက်တယ်လို့ သဘောထားလိုက်၊ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတယ်လို့

သဘောမထားနဲ့၊ မြတ်လေး စဉ်းစားကြည့်လေ အဲဒီ ခါးပိုက်နှိုက်က

သူ့မိသားစုအတွက် သူ့မှာခါးပိုက်နှိုက်လုပ်ကျွေးရတာ ဆို တော့ သူ့နောက်ကွယ်မှာ

သူ့မိသားစုတွေ ရှိမှာပဲ”

“အဲဒါနဲ့ ခု မြတ်လေး ငွေဆုံးရှုံးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲမောင်ရယ်”

စိတ်ညစ်ရသည့်ကြားထဲ မောင့်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စကားတွေကို
မြတ်လေး နားမလည်၊ ဉာဏ်မမီလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဖော့ဘူးထဲက ဖက်ထုပ်တွေကို ပန်းကန်ထဲ လှယ်ထည့်ရင်း
စိတ်မသက်မသာ ပြောနေ သော မြတ်လေးပခုံးကို နှစ်သိမ့်သည့်အနေနှင့်
ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ဆိုင်တာပေါ့ မြတ်လေးရဲ့၊ အဲဒီ မိသားစုတွေ ခု
မြတ်လေးပိုက်ဆံတွေကြောင့် ဟင်း ကောင်းကောင်း ထမင်းကောင်းကောင်း
ချက်စားရတော့မယ်၊ ဘယ်လောက်ပီတိဖြစ်စရာကောင်း သလဲ အဲဒီ
မြင်ကွင်းလေးကို မျက်စိထဲ ပုံဖော်ပြီး မုဒိတာပွားလိုက် ရင်ထဲမှာမချမ်းမြေ့နေတဲ့
စိတ် တွေက သူ့အလိုလို ငြိမ်းအေးသွားလိမ့်မယ်”

အကောင်းဘက်က အမြဲမြင်ပေးတတ်သော မောင့်စကားကြောင့်
မြတ်လေး သက်မခပ် လေးလေး ချလိုက်ပြီး

“အင်းပေါ့လေ ပြန်မှ မရနိုင်တော့မှတော့ မောင်ပြောသလိုပဲ
မုဒိတာပွားရတော့မှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ မောင့်မိန်းမက စိတ်ထားမွန်မြတ်တဲ့မိန်းကလေးပဲ ကဲ သားသား
ဗိုက်ဆာနေပြီ သားကိုအရင်ကျွေးနှင့်လိုက်တော့ မောင်ရေချိုးပြီးမှာနဲ့
ထမင်းကျက်မှာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ပြီးရင် မောင်နဲ့ မြတ်လေး ထမင်းစားကြမယ်”

“အင်းပါ မောင် မြန်မြန်လည်း လုပ်ဦးနော်၊ အအေးပတ်မယ်၊ ဒီလထဲမှာ
မြတ်လေးတို့ငွေ ကုန်ကြေးကျမများအောင် ကျန်းမာရေးကအစ ဂရုစိုက်ရမယ်
မောင်ရေ”

“အင်းပါ စိတ်ချ ဒေါင်ဒေါင်အမြည်လွန်နေတဲ့
ကိုယ့်ရဲ့ယောက်ျားအကြောင်း ကိုယ်မသိဘူး လား”

“ကဲပါ မောင်ရယ် တော်ပါ ရေချိုးတော့၊
မြတ်လေးသားကိုဖက်ထုပ်ကျွေးပြီးတာနဲ့ ဟင်းနွေး ထားလိုက်မယ်”

“အိုကေပါဗျာ”

ထူးမြတ် ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည်။

မြတ်လေး အိမ်ရှေ့ထွက်လာလိုက်သည်။

သားလေး ဖက်ထုပ်စားချင်နေလောက်ပြီ။

မောင် ပြောသလိုပဲ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ဖြေသိမ့်ရတော့မှာပေါ့။

အခန်း(၃)

“ထူးမြတ်ရေ ဒီနေ့ညနေ မိုးကျော်တို့အဖွဲ့နဲ့ ချိန်းထားတယ်၊
မင်းပါလိုက်ခဲ့ရမယ်”

အောင်ဇော်စကားကြောင့် ထူးမြတ် ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး

“မလိုက်တော့ဘူးကွာ”

“ဟာ မင်း သစ္စာဖောက်တာလား၊ ဟိုလတုန်းကတော့ မင်းပါလိုက်ပြီး
ဒီလကျတော့မှ ဘာလဲ မင်းကုန်မှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ငါ့သား နေမကောင်းဘူးကွ၊ ဒီနေ့ညနေ ငါ
ရုံးကပြန်လာတာနဲ့ ဆေးခန်း ပို့ပေးမယ်လို့ မြတ်လေးကို ပြောထားလို့”

“ဒါဆိုရင် မင်းမလိုက်ဘူးပေါ့”

“အေး မလိုက်ဖြစ်ဘူး”

“ဒါမှမဟုတ် ဆေးခန်းကပြန်မှ ငါတို့ဆီလာရင်ရော မှီတာပဲ”

လိုက်စေချင်၍ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ခေါ်နေသော မိုးကျော်စကားကြောင့်
ထူးမြတ် အားနာသွား သည်။

“ငါ ဆေးခန်းကပြန်ရင်လည်း လာလို့မရဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊
သားလေးရဲ့ဆေးဖိုးစရိတ်တွေ ကြောင့် ငါ ဒီလ အသုံးလျှော့မှကို ဖြစ်မှာမို့ပါ”

မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းသော ထူးမြတ်ကိုကြည့်ပြီး မိုးကျော်
ကျေနပ်စွာပြုံး လိုက်သည်။

“မင်းအခက်အခဲတွေကို ငါသိပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ခုသောက်ဖို့ စားဖို့ခေါ်တာလည်း မင်း မကုန်ရပါဘူး၊ ဒီနေ့ မိုးကျော်နဲ့ သူ့ကောင်မလေး ချစ်သူသက်တမ်းသုံးနှစ်ပြည့်မို့လို့ သူ ဒကာခံ မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသားနေမကောင်းဘူးဆိုရင်တော့ ငါ ဇွတ်မခေါ်တော့ပါဘူး၊ အချိန်ရမှလာပါကွာ”

“အေးပါ ငါ မင်းတို့စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ထူးမြတ်”

ရိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော မန်နေဂျာ ယုဇနလွင် ထူးမြတ်နှင့်အောင်ဇော်နားသို့ လျှောက် လာသည်။

“မယုဇန ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ဘာမှခိုင်းစရာမရှိပါဘူး၊ ရှင့်သားနေမကောင်းဘူးဆို ဒီနေ့ ရှင်စောစောအလုပ်ဆင်းမယ်လို့ ကြားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် မယုဇန ကျွန်တော့်သား နေမကောင်းလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ သွေးလွန်တုပ်ကွေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခုမှ ရောဂါရှာဖွေတုန်းဆိုတော့ အဖြေကိုအတိအကျမသိရသေးပါဘူး”

“ဪ ဟုတ်လား ဒါဆိုရင်တော့

ဘာမှရောဂါကြီးကြီးမားမားမရှိလောက်ပါဘူး၊ နောက်နေ့ မှ ကလေးအတွက် ဓာတ်စာဝယ်ပေးလိုက်မယ်၊ဒီနေ့တော့ ဝယ်ချိန်မရလိုက်လို့လေ”

အထက်လူကြီးမှအစ အောက်ခြေဝန်ထမ်းတွေအဆုံး ထူမြတ်၏ ရိုးသားဖြူစင်သော စိတ် ထားကြောင့် အားလုံး ခင်မင်ကြသည်။

“ရပါတယ် မယုဇနရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် အပန်းမကြီးစေချင်ပါဘူး၊

ဘာမှဝယ်မပေးပါနဲ့”

“အို ရှင်ကလည်း ရုံးမှာပြေးကြည့်မှ ဒီလူတွေပဲရှိတာ ရှင်တို့အရေးကိစ္စက ယုဇန အရေးကိစ္စပဲပေါ့”

ပြီးချင်ဖော်ရွေကာ တစ်ရုံးလုံးနှင့် သင့်မြတ်အောင်ပေါင်းသင်းတတ်သော ယုဇနကိုလည်း တစ်ရုံးလုံးက လေးစားခင်မင်ကြပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မယုဇန”

“ကျေးဇူးတင်ရုံနဲ့မပြီးဘူး၊ ယုဇန အကူအညီတောင်းထားတာလေးကို ကူညီပေးဦး”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် မယုဇနအိမ်ကို လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အိုကေ ဒါဆိုရင် မျှော်နေမယ်နော်”

ယုဇနလွင် အနားမှထွက်သွားသည်။ အောင်ဇော် ထူးမြတ်ကို လက်ကုတ်ကာ

“ထူးမြတ် ဘာတွေလဲ ဘာအကူအညီလဲ”

“သူ့အိမ်က ကွန်ပျူတာမှာ ဆော့ဝဲလ်တွေ ပျောက်ကုန်လို့သွားလုပ်ပေးရဦးမယ်လေ၊ ပြီးရင် သားသားအတွက် သူတူလေးနိုင်ငံခြားမသွားခင် ဆော့သွားတဲ့အရပ်တွေ ပေးချင်လို့တဲ့”

“ဪ ငါ့ကျတော့ အကူအညီမတောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်း အရပ်တွေလိုချင်လို့လား”

“ဟာ ငါက ကလေးလား၊ အရပ်လိုချင်ရအောင်”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“သူ့မျက်နှာလေးကို အနီးကပ်မြင်ချင်လို့ပေါ့၊ ငါ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ
ဘာကြောင့်လဲ သိ လား”

ထူးမြတ် ရယ်ဟဟဖြင့် အောင်ဇော်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

“သိဘူး ဘာလို့လဲ”

“ယုဇနလွင်ကိုစောင့်နေတာ သူ့ကိုလက်ထပ်ရမှ
လူပျိုဘဝကိုစွန့်လွှတ်မယ်”

“အဟက် ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟာ ဟေ့ကောင် ဘာရယ်တာလဲ၊ ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ရယ်စရာ
ဘာပါလို့လဲ”

“မင်းက စိတ်ကူးနဲ့ ရူးနေတာကို ဟိုက

မင်းကိုမျက်စိထဲတောင်ထည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဆုတောင်း ဆုတောင်းလိုက်ဦး ဟား
ဟား သွားပြီ ငါလုပ်စရာရှိသေးတယ်”

အလှောင်ခံလိုက်ရသော အောင်ဇော် ထူးမြတ်ကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်
ဆဲလိုက်သည်။

အခန်း(၄)

“မြတ်လေးရေ”

စီးကွင့်ထိုးရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသော မြတ်လေးပန်၏ မျက်ဝန်းတို့ နိုးကြားစွာဖြင့် ဖျတ် ခနဲ ပွင့်လာသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ အဒေါ်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ဒေါ်စန္ဒာ တက်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင် သူ့ကလေး နှစ်ယောက်ပါသည်။ လှဲအိပ်နေရင်းမှထထိုင်လိုက်ပြီး

“ဪ တီလေး လာလေ”

“နေမကောင်းဘူးလား အိပ်နေရအောင်”

“ကောင်းပါတယ် စီးကွင့်ထိုးရင်း ဇက်ကြောတွေ တက်လာလို့ခဏလှဲနေရင်း အိပ်ပျော်သွား တာလေ၊ နေပူလိုက်တာ ဘယ်ကလှည့်လာကြတာလဲ”

အပူဒဏ်ကြောင့် ချွေးတွေရွဲနေကြသော မောင်ဝမ်းကွဲလေးတွေကိုကြည့်ပြီး

“ကလေးတွေ နေပူလိုက်တာ တီလေးရယ်၊ ထီးကလည်းမပါကြဘူး”

အမြဲတမ်း မပြည့်စုံသော အဒေါ်အငယ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ထီးက အကြီးမကျောင်းသွားလို့ ယူသွားတယ်လေ၊ သူတို့ကလည်း မြတ်လေးအိမ်ကို လိုက်ချင်ကြတာနဲ့ ခေါ်လာတာ၊ မြတ်လေးဆီက အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ပါ”

ငပုလာလျှင် အမှုပါဆိုသလို တီလေး အိမ်ပေါ်တက်လာကတည်းက
မြတ်လေးရင်တွေ ထိတ်နေတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဘာလိုအပ်ပြန်ပြီလဲ တီလေး”

မေးလိုက်ကာမှ တီလေး တရှုံ့ရှုံ့ငိုတော့သည်။ ဒေါ်လေးကိုကြည့်ပြီး
မြတ်လေး သက်ပြင်း ကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်ပြီး

“ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ တီလေးရယ်”

“မငိုလို့ရမလား တူမလေးရယ် ညည်းဦးလေးလေ အခု
တီဘီရောဂါဖြစ်နေတယ်၊ အလုပ်မ သွားနိုင်တာ လေးရက်ရှိပြီ”

“ဟင် ဟုတ်လား တီဘီရောဂါဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရအောင်ဦးလေးကို
သေချာစစ်ပြီးပြီ လား”

“စစ်ပြီးသွားပြီ၊ မြို့နယ်ကျန်းမာရေးဆေးပေးခန်းမှာ
သလိပ်သွားစစ်တယ်လေ၊ ဓာတ်မှန်က တော့ အထူးကုဆေးခန်းမှာ သွားရိုက်တယ်၊
တီဘီရှိတာ သေချာတယ်၊ ဆေးခြောက်လစားရမယ် တဲ့၊ တီလေးတော့လေ
သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ် တူမလေးရယ်”

“တီဘီရောဂါက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ရောဂါ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဆေးကိုတစ်ရက်မပျက်ဘဲ ခြောက်လတိတိ မှန်မှန်စားရင်
လုံးဝပျောက်ကင်းသွားမှာပါ”

“ပျောက်ကင်းမယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
တီလေးတို့သားအမိတွေက သူ့ကိုမှီခိုနေရ တာလေ၊ တီဘီဆေးစားနေချိန်မှာ
သူ့အလုပ်မသွားနိုင်ဘူး။ သူ့အတွက် ဓာတ်စာဖိုးတွေ အိမ်စရိတ် တွေ
ဘယ်မှာသွားရှာရမလဲ”

အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာဆိုသလို ချူသံပါအောင်ညည်းနေသော

အဒေါ်ကိုကြည့်ပြီး မြတ်လေးပါ စိတ်ရှုပ်လာသည်။

“အမေ သမီးဗိုက်ဆာတယ်”

အဒေါ်သမီး အငယ်ဆုံး နေခြည့်ထံမှ ဗိုက်ဆာသည်ဟူသော အသံလေးက အနားစရာ၊ မြတ်လေး ရင်ထဲမကောင်း။

“သားလည်း ဗိုက်ဆာတယ် အမေ”

“အေးပါ နင်တို့အစ်မအိမ်ရောက်မှစားလို့ ပြောလာရတယ်မြတ်လေးရေ အိမ်မှာ ဘာမှမရှိ ဘူး၊ အကြီးကကြီးကိုတောင် မနက်က မုန့်ဖိုးမပေးလိုက်နိုင်ဘူး၊ သူ့ခမျာမှာ ကျောင်းကို ဘာမှမစား ဘဲ ထွက်သွားရတယ်၊ တူမဦးလေးကိုတော့ မနေ့က ကျန်တဲ့ထမင်းကြမ်းနဲ့ လမ်းထိပ်က ချဉ်ပေါင် ကြော်လေး တစ်ရာဖိုး ဝယ်ပေးခဲ့တယ်”

စိတ်မောစရာကောင်းသော အဒေါ်တို့မိသားစုအဖြစ်ကြောင့် ကိုယ့်မှာရှိနေသော အပူသော ကတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲမသိ။ ကိုယ့်အပူထက် သူ့အပူက ပိုဆိုးနေသည်လေ။

“အိမ်မှာလည်း ဒီနေ့ ဈေးမသွားတော့ ဟင်းကမကောင်းဘူး၊ ကြက်ဥကြော်စားတယ် တီလေးရဲ့၊ ခဏနော် မြတ်လေး ထမင်းသွားခူးပေးမယ်”

မောင့်အတွက် ကြော်ထားသော ကြက်ဥကြော်ကို ကလေးနှစ်ယောက်အား ကျွေးလိုက် သည်။

“တီလေးရော စားလေ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ငါးချဉ်ရှိတယ်၊ မြတ်လေးသုပ်ပေးမယ်”

“နေပါစေတော့ မြတ်လေးရယ် ရင်ထဲမှာ သောကတွေပြည့်နေတော့ ဘာမှလည်းစားချင် စိတ်မရှိတော့ပါဘူး”

ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ မြတ်လေးခူးပေးသော

ထမင်းနှင့်ကြက်ဥကြော်ကို မြိန်ရေ ယှက်ရေ စားနေကြသည်။

ခုချိန်ထိ မြတ်လေး

ဘယ်လိုအကူအညီပေးရမယ်ဆိုတာစဉ်းစားရကျပ်နေသည်။ အမှန် တိုင်းပြောရလျှင် မြတ်လေးတို့လည်း စီးပွားရေး ချောင်လည်တာမှမဟုတ်တာ။

ဒီနှစ် သားလေး သူငယ်တန်းစတက်သည့်နှစ်မို့ ကျောင်းစရိတ်က သိပ်မထောင်းပေမယ့် သားက ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတော့ ဆေးဖိုးက အမြဲထောင်းသည်။

ဒီကြားထဲ မြတ်လေးမိဘတွေက စီးပွားရေးအဆင်မပြေကြတော့ အိမ်စရိတ်ထောက်ရသေး သည်။ ဒါတင်မကသေး မောင့်မိဘတွေကလည်း အသက်ကြီးလာပြီမို့ ဆေးဖိုးဝါးခ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ထောက်ပံ့ရပြန်သည်။

ဒီကြားထဲ သားရေးနာရေး လူမှုရေးအဝဝကြောင့် ရှာသမျှငွေဟာ သားရေးနာရေးအတွက် ရှာသလိုဖြစ်နေ၏ ။ ယခုလို အမျိုးအဆွေတွေက ကြားပေါက်ဒုက္ခလာပေးတာမပါသေး။

“တီလေး ကြံရာမရတော့တဲ့အတွက် သမီးဆီက ငွေလေးနှစ်သောင်းလောက် လာချေးတာ ပါကွယ်”

ချေးတိုင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆပ်တတ်သော အဒေါ်က ငွေနှစ်သောင်းကြီးများတောင်ချေး လာသည်မို့ မြတ်လေး ဘယ်လိုလုပ်ပေးရပါ။

“မြတ် မြတ်လေးလည်း အဆင်မပြေဘူး တီလေးရယ်၊ သားလေးက ခုတစ်လော နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ကျောင်းတောင် မတက်နိုင်လို့ အိမ်မှာပေးနားနေရတယ်၊ခုတောင် ဆေး တိုက်ထားလို့ အိပ်ပျော်နေတာ တီလေးရဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘာရောဂါလဲ၊ ဆေးခန်းမပြဘူးလား”

“ဘာရောဂါဆိုတာကိုတော့ ဆရာဝန်တွေက သေသေချာချာ

မှတ်ချက်မပေးသေးဘူး၊ ရောဂါအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတုန်းပါ”

“ဒါပေမဲ့ တီလေး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သမီးရယ်၊ ကလေးတွေဆို ညက ထမင်းမစားဘဲ အိပ်ကြရတယ်၊ ဟိုလူမမာလည်း ထမင်းမစားရဘူး၊ တီဘီဆေးတွေ သောက်တော့ ဆရာဝန်က နွားနို့နဲ့ကြက်ဥ ပုံမှန်စားခိုင်းတယ်၊ ငှက်ပျောသီးရောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဓာတ်စာကျွေးဖို့နေနေသာ သာ ကိုယ်တွေမိသားစုတောင် ထမင်း ဘယ်လိုချက်စားရမှန်းမသိတော့ သမီးပေးမှ ဒီနေ့ထမင်း ချက်စားရမယ်၊ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံလေးကို နှင့်ဦးလေးအတွက် သွေးသွားစစ်ရဦးမယ်လေ၊ ကူညီနိုင် မယ်ဆိုရင်ကူညီလိုက်ပါနော်၊ တီလေးရဲ့ကလေးတွေ သမီးဆီကရမှ ညနေ ထမင်းချက်ရမှာမို့ပါ”

ငိုမဲ့မဲ့ ပြောနေသော တီလေးကိုကြည့်ပြီး မြတ်လေးပန်း တော်တော်လေး စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား သည်။လူမမယ် ကလေးလေးတွေ ထမင်းနပ်မမှန်ရလောက်အောင် ဒုက္ခပင်လယ်ပေနေကြရသော အခြေအနေမျိုးမှာ မြတ်လေးပန်းမှ မကူညီရင် ဘယ်သူကူညီပါ့မလဲ။ နောက်ဆုံး ကြိရာမရတော့၍ ထိုင်ရာမှထကာ ဗီရိုရိုရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

တီလေး ဝဲနေသော မျက်ရည်တို့ကို ပုတ်ခတ်သွင်းရင်း မြတ်လေးဘာလုပ်မလဲ စောင့်ကြည့် ၏ ။

ဗီရိုတံခါးဖွင့်ကာ မချုပ်ရသေးသော ဝမ်းဆက်စနစ်စုံ ထုတ်လိုက်သည်။

တီလေး မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်သွားသည်။ဝတ်စုံတွေက အကောင်းစားတွေမို့ ပြန်ရောင်းရင် တစ်စုံကို တစ်သောင်းကျော်လောက်တော့ ရမည်။ နှစ်စုံဆိုလျှင် နှစ်သောင်းကျော်ရ မည်။ စိတ်ထဲက ကိုယ့်တွက်ကိန်းနှင့်ကိုယ် ကြိတ်ပြီး တွက်နေလိုက်ပြီး နှုတ်မှတော့

“ဒါ ဒါတွေကို ဘာလုပ်မလို့လဲ တူမလေး”

“မြတ်လေးမှာ တီလေးတောင်းတဲ့ငွေနှစ်သောင်းမှ မရှိတာ၊

ဒီဝတ်စုံလေးတွေက မောင် ဝယ်ပေးထားတာတွေ၊ ချုပ်တောင်မချုပ်ရသေးဘူး
တီလေး ဒါတွေကို ယူပြီးရောင်းလိုက်လေ၊ ရတဲ့ ငွေကို တီလေး သုံးလိုက်ပါ”

ကိုယ် မဖြေရှင်းပေးရင် မဖြစ်လွန်းလို့သာ ကြံရာမရ လုပ်လိုက်ရပေမယ့်
ရင်ထဲမှာတော့ အောင့်မျက်နှာကျင်ရသည်။

မောင်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဝတ်စုံလေးတွေမို့ပါ။

“အားနာလိုက်တာ တူမလေးရယ်၊ အဒေါ်အဆင်ပြေတာနဲ့ တူမလေးကို
ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဝတ်စုံတွေ ပြန်ဝယ်ပေးမယ်နော်”

မြတ်လေးပန်ဆီက အကူအညီရသွားတိုင်း
အဆင်ပြေလျှင်ပြန်ဆပ်ရမယ်နော်၊ ပြန်ဝယ်ပေး မယ်နော်ဟုသာ ပြောနေကျစကားမို့
မြတ်လေးပန်း မမျှော်လင့်နေတော့။

တီလေးမလည်း ဘယ်တော့မှ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်။ ရှိလျှင်ရှိသလို
သုံးဖြုန်းတတ်ပြီး မရှိ လျှင် ဆွေမျိုးတွေကို ဒုက္ခလိုက်ပေးတဲ့ရာဇဝင်က မြတ်လေး
ငယ်စဉ်ကတည်းကမို့ မြင်ရတာ သိပ်မ ဆန်းတော့။ ချေးငှားလိုက်တိုင်းလည်း
ပြန်ရရိုးထုံးစံမှ မရှိတာ။

ကိုယ်ကူညီပေးလိုက်ရတာ ကိုပဲ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာထဲမှပီတိကို
ရှာဖွေခံစားရတော့ မည်ပေါ့။
